Nais
SSW-U, 09.05.2020

SSWUngdom ”Corona-Blog” - 09.05.2020 - Severin Amadeus Staack

Hvordan vi oplever denne tid, og hvad det betyder for os personligt, vil vi prøve at skrive noget om i vores ”Corona-blog”, som fra nu af udkommer hver fredag. For de interesserede vil det med andre ord være muligt at læse noget fra landsstyrelsens medlemmer, venner eller bekendte, der vælger et emne, de vil nedskrive nogle ord til jer om.

Im fünften Eintrag in unserem Corona-Blog schreibt dieses mal Landesvorstandsmitglied Severin Amadeus Staack darüber, wie es ihm und anderen Kulturschaffenden während der Corona-bedingten Absagen von sämtlichen Veranstaltungen ergeht.

Existenzen gehen kaputt, ohne Publikum

Was tut man, wenn das Brot alle ist? Man holt neues. Was aber, wenn das nicht geht?

Nein, hier geht es nicht um Bäckereien oder Läden. Es geht um die Künstler in unserem Land. Während die Helden, die Alles am laufen halten, ihren mehr als Wohlverdienten Applaus erhalten, ist es auf den Bühnen still geworden. Seit Ende März finden weder Konzerte noch Theatervorstellungen statt, und auch Serien und Filme können weitestgehend nicht produziert werden. Die Kultur steht still und der Applaus, des Künstlers Brot, bleibt aus; ein Umstand, der vielen entgeht.

Wobei dies nur bedingt richtig ist, denn es wird wohl kaum jemandem entgangen sein, das Roskilde Festival, Wacken, Rock am Ring und viele weitere Musikfestivals 2020 nicht stattfinden werden, genauso wie sämtliche Konzerte vorerst abgesagt sind. Und im Theater sieht es nicht anders aus: Die allermeisten Häuser haben die Spielzeit 2019/2020 bereits komplett für beendet erklärt. Natürlich, ein harter Schlag für Konzert- und Theaterbesucher. Aber ein noch härterer Schlag für die Künstler auf der

Bühne. Um genau zu sein, sogar zwei Schläge.
Auf der einen Seite steht nun mal das finanzielle, ein Problem unter dem momentan selbstverständlich mehrere Menschen leiden. Doch für viele Künstler ist die Kunst leider eine, nun ja, recht brotlose Kunst, mit der man selbst ohne Corona nicht herausragend verdient. Und da viele Künstler Freiberuflich arbeiten müssen, brechen diese sowieso schon kargen einnahmen nun vollkommen weg. Denn solange es weder Probenbetrieb noch Vorstellungen gibt, gibt es auch kein Gehalt. Woher sollte dieses auch kommen, wenn es keine Eintrittsgelder gibt. Hierbei geht es nicht um Madonna, die in ihrem Schaumbad sitzend vom "Großen Gleichmacher" schwafelt. Es geht auch nicht um Robert Downey Jr., Leonardo DiCaprio oder Emma Watson. Es geht noch nichtmal um Elyas M'Barek, Nora Tschirner, oder das frisch demaskierte Faultier Tom Beck. Es geht um die "kleinen" Schauspieler, die "kleinen" Musiker. Die, die sowieso nicht viel Geld haben.
Auf der anderen Seite steht aber ein vollkommen anderes Problem, das manche bestimmt als Luxusproblem abtun würden: Man kann und darf nicht aufführen. Die meisten, die Künstler werden wollen, wissen, dass man nicht viel verdient, wenn man es nicht irgendwie nach ganz oben schafft. Man kann davon leben, aber Reich wird man nicht. Dennoch wollen sehr viele Menschen Schauspieler werden, dennoch machen viele Menschen Musik, dennoch stellen sich viele Menschen mit ihren Poetry Slams auf die Bühne. Es geht nicht ums Geld. Klar, man sagt zum Geld nicht nein. Aber darum geht es nicht. Man spielt, weil man es liebt. Und wenn man das nicht mehr tun darf, dann tut das weh. Für einen Künstler ist die Kunst nicht nur sein Beruf; es ist seine Berufung, seine ganze Leidenschaft. Und das ist der einzige Punkt, wo ich Madonna mit ihrem "Gleichmacher" recht gebe: Sie darf nicht singen und ich darf nicht spielen. Und das ist für uns beide gleich beschissen.
Und klar, es geht bei dem ganzen "nur" um Unterhaltung, und es gibt gerade momentan so viel wichtiges. Aber an dieser Stelle möchte ich einfach nur Stan Lee zitieren: "I used to be embarrassed because I was just a comic-book writer, while other people were building bridges or going on to medical careers. And then I began to realize: Entertainment is one of the most important things in people's lives. Without it, they might go off the deep end. I feel that if you're able to entertain people, you're doing a good thing."
Und diese gute Sache, kann auch ich momentan nicht machen. Meine Vorsprechen an Schauspielschulen sind bis auf Weiteres ausgesetzt, und das Stück in dem ich mitspiele hätte eigentlich am 20. März premiere haben sollen. Hätte. Nun bin ich zum Glück nicht finanziell abhängig von meiner Kunst. Vielen professionellen Kunstschaffenden geht es da aber wie gesagt anders, und während Millionäre in leeren Stadien für Privatsender Fußball spielen dürfen, und Autofirmen wahrscheinlich ihre Abfuckprämie bekommen, bleibt für alle sowieso unterbezahlten Jobs nur Applaus; wenn überhaupt.
Und warten. Darauf, dass sich der Vorhang wieder hebt. Denn das ist einer

der größten Momente als Künstler. Der Vorhang geht auf, das Licht geht an. Die Menge rastet aus, oder es wird plötzlich alles still. Und dann steht man da, mit seiner Rolle, seinem Lied oder seinem Text. Man steht da, und ist vollkommen in seinem Element. Es gibt nur einen Selbst, die Kunst, und das Publikum. Und am Ende:...

I vores femte bidrag skriver landsstyrelsesmedlem Severin Amadeus Staack om, hvordan han og andre kunstnere oplever Corona-Virusset, det har sørget for at samtlige arrangementer er blevet aflyst.

Eksistenser går til grunde, uden publikum.

Hvad gør man, når brødet derhjemme er opbrugt? Man går ud og handler. Men hvad, hvis dette ikke går? Nej, den her blog skal ikke handle om bagere eller butiker. Den her blog skal handle om Kunstnerne i vores land. Mens de helte, der holder butikken op og kørende får deres mere end velfortjente applaus, er det blevet stille på de forskellige scener. Siden slutningen af marts må der hverken afholdes koncerter eller teaterforestillinger, og også serie og film produktionerne er blevet afbrudt. Kulturen er gået i stå og den Applaus, som er kunstnernes brød, er der ikke; en omstændighed, som mange ikke lægger mærke til.

Men dette udsagn er kun til dels rigtigt. Næsten alle må vist have lagt mærke til, at Roskilde Festival, Wacken, Rock am Ring, og mange andre Musikfestivaler ikke må finde sted, ligesom alle koncerter er blevet aflyst. Og i teatrene foregår det ikke anderledes: De aller fleste huse har allerede sat en slutstrej ved sæsonen 2019/2020. Dette er selvfølgeligt en slag, der rammer koncert og teater publikummet hård. Men den rammer endnu hårdere for de kunstnere, der ville stå på scenerne. Der er endda tale om to slag, for at være helt nøjagtigt.

På den ene side står der simpelthen det finansielle, et problem, som i disse tider naturligvis ikke kun rammer kunstnerne. Men for mange af dem er kunsten allerede i forvejen et sparsomt betalt arbejde, og da mange kunstnere er nødt til at arbejde som frie kunstnere, der hopper fra job til job. Og disse sparsomme indtægter er nu fuldstændig udsat, siden der ikke er noget arbejde under Corona-restriktionerne. Hermed mener jeg ikke kunstnere som Madonna, der ligger i hendes boblebad og vrøvler noget om at "Corona har gjort os alle ligestillede". Jeg taler heller ikke om Robert Downey Jr., Leonardo DiCaprio eller Emma Watson. For at være ærligt, så mener jeg heller ikke Mads Mikkelsen eller Ulrich Thomsen. Jeg mener de "lille" skuespillere, de "lille" musikere. Dem, der allerede i forvejen ikke har masser af penge.

Men på den anden side står der et fuldstændigt anderledes problem. Et problem, som nogle nok ville kalde for et luxusproblem: Man kan ikke og man må ikke spille. De meste kunstnere ved i forvejen, at man ikke fortjener

masser af penge, hvis ikke man er heldig nok til at blive en af de helt store. Det er nok til at leve af det, men man bliver ikke rig. Alligevel er der mange mennesker, der gerne vil blive kunstnere. Der gerne vil spille i teater. Der gerne vil stå på scenen for at lave musik. Der vil slamme på Poetryslam scenen. Fordi det ikke handler om pengene. Man siger ikke nej til pengene, men man gør det ikke for at få dem. Og hvis man ikke længere må gøre det, man elsker mere end alt andet, så gør det fandeme ondt. For en kunstner er kunsten mere end kun ens arbejde. Og dette er det eneste, hvori jeg må indrømme at Madonna har ret. Vi er lige. un må ikke synge. Jeg må ikke spille. Og det er nederen for os begge to.
Sikkert, det går ved det hele "kun" um underholdning, og især under Corona Krisen er der meget, der har brug for vores hjælp. Men her kan jeg kun svare med et citat af Stan Lee:
"I used to be embarrassed because I was just a comic-book writer, while other people were building bridges or going on to medical careers. And then I began to realize: Entertainment is one of the most important things in people's lives. Without it, they might go off the deep end. I feel that if you're able to entertain people, you're doing a good thing."
Og netop det må heller ikke lille jeg gå og gøre lige for tiden. Mine Auditions hos skuespil skolerne er blevet udskudt indtil et ukendt dato, og det teaterstykke, jeg spiller med i, skulle have haft premiere den 20. marts. Egentlig. Nu er jeg selv heldigvis ikke afhængig af min kunst for at overleve finansiel. Men for mange af de professionelle er det som sagt en hel anden sag. Og mens nogle millionærer igen må spille fodbold i tomme stadier for en privat TV-Kanal, mens bilselskaber får deres bonusbetaling, for alle dem, der i forvejen ikke bliver betalt retfærdigt, kun applaus. Hvis de er heldig.
Og så er det eneste de kan gøre at vente. Vente på, at scenerne åbnes igen. Fordi det er en af de største momenter for en kunstner. Når man kommer på scenen og lyset tændes. Publikum bliver helt vildt, eller forstummer brask. Man står på scenen med sin rolle, med sin song eller med sin tekst. Man står på scenen og går fuldstændig op i det man gør. Og når man er færdig, så buer man, og der er intet andet end...

Im vierten Teil unseres Corona-Blog haben wir heute unseren ersten Gastbeitrag. Vom SSW Flensburg und die Vorsitzende des Gleichstellungsausschusses der Stadt Flensburg, Dr. Karin Haug schreibt heute was der 1.Mai für sie bedeutet und wieso wir auch in Zeiten von Corona den Tag der Arbeit brauchen.

Erster Mai: das ist für mich seit vielen Jahren ein fester Demo-Termin. Ein besonderer Tag, der mit der morgendlichen Kundgebung beginnt. Ich käme nicht auf die Idee, irgendetwas anderes zu machen. In Flensburg hat der damalige DGB-Vorsitzende Helmut Hartmann die Kundgebung der

Gewerkschaften zu einem Familienfest gemacht: das Spielmobil brachte Spiele mit, die Kollegen von der Werft grillten Würstchen und der Umsatz ging als Spende an das Hospiz. Inzwischen hat sich einiges verändert. So ist unter anderem die Kundgebung umgezogen, weil die DGB-Gewerkschaften in der Großen Straße wieder ein eigenes Haus haben. Und dort findet auch die Kundgebung statt, 2019 das erste Mal. Trotz der beengten Verhältnisse hat das gut geklappt. Seitdem ich in Flensburg wohne, haben sich die Themen auf der Kundgebung krass verändert: große Betriebe wie Danfoss, Motorola oder Ultratroc sind verschwunden. Viele Jahre hielten die Löhne mit den Preiserhöhungen nicht Schritt; das Einkommen der Arbeitnehmer*innen sank faktisch.
Immer mehr Menschen fanden nur noch prekäre Jobs. Was sich in Flensburg nicht geändert hat, ist, dass neben den Ständen der Einzelgewerkschaften auch die Parteien vertreten sind. Selbstverständlich ist der SSW in jedem Jahr mit einem kleinen Zelt und Kaffee dabei. Dann kommen die üblichen Verdächtigen vorbei und unterhalten sich. Eigentlich sollen kämpferische Reden im Mittelpunkt stehen, wahlweise von Politik oder Gewerkschaftsfunktionär*innen in mehr oder weniger scheppernde Lautsprecher gehalten, aber eigentlich hört kaum jemand zu. Der 1. Mai ist ein Tag, an dem man sich trifft. So wie das Freilufttreffen bei Årsmøde, bloß eben für Gewerkschafterinnen und Gewerkschafter. Das sind nicht gerade viele Leute, aber für einen „hyggesnak“ reicht es immer. Man kennt sich und erneuert jedes Jahr wieder das solidarische Band.
Aktuell beschert Corona vielen Flensburger*innen Kurzarbeit und damit empfindliche Einkommenseinbußen. Das wäre DAS Thema bei der Kundgebung geworden. Leider verlegten die DGB-Gewerkschaften wegen der Kontaktbeschränkungen alle Aktivitäten zum 1. Mai ins Internet. Was sollten sie auch machen, wenn der Kern der Kundgebung, der gegenseitige Austausch, nicht möglich ist? Das gemeinsame Aufregen fällt also ins Wasser. Aber nicht die Solidarität.

Dansk sammenfatning

I fjerde afsnit af vores ”Corona-Blog” er det i dag Dr. Karin Haug fra SSW Flensborg, som skriver om 1.Mai og arbejdernes kampdag under Corona-krisen.

1.maj: Denne dag har været en fast demo-dato for mig i mange år. Jeg kunne ikke forestille mig andet end at starte dagen med demonstration. I Flensborg forvandlede daværende DGB-forman Helmut Hartmann fagforeningens demonstration til en familiefest med leg og mad, hvor salget blev doneret til hospice. Sådan ser den ikke ud længere. Bl.a. fordi DGB-fagforeningen igen har fået eget hus på Große Straße. Selvom der var lidt trængt fungerede det fint i 2019. Emnerne på demonstrationerne har også ændret sig drastisk: store virksomheder som Danfoss, Motorola eller Ultratoc er forsvundet. Lønningerne svarede ikke til prisstigningerne; arbejdernes indkomst sank.

Noget der ikke har forandret sig i Flensborg er, at der udover fagforeninger også er partier tilstede. Selvfølgelig har SSW også et telt, og man møder mange kendte ansigter. Fokus skulle egentlig ligge på taler holdt af enten politikere eller fagforeningsembedsmænd, men der er næsten ingen der lytter. 1.maj er en dag man mødes. Ligesom friluftsmødet til Årsmøde, bare for fagforeningsfolk, hvor der altid er plads til hyggesnak. Folk kender hinanden og fornyer solidaritetsbåndet hvert år.
I øjeblikket er der mange af Flensborgs borgere, som er nødsaget til at gå på "Kurzarbeit", og har dermed et stort indtægtsfald. Det ville have været det store emne til samlingen i år. Men p.g.a. kontaktbegrænsningerne flyttede DGB-fagforeningerne desværre alle aktiviteter i anledning af 1. maj til medierne. Selvom kernen af demonstrationen, den gensidige udveksling, ikke er mulig, er der dog ingen der kan aflyse solidaritet.

Maylis Roßberg, die 2.Landesvorsitzende des SSWungdoms schreibt im dritten Teil unseres „Corona-blogs" über die Situation im deutsch/dänischen Grenzland und wie sie diese wahrnimmt.

Grænselandet under coronakrisen
Nu er det snart 6 uger siden, at både Danmark og Slesvig-Holsten besluttede at sende os hjem og lukke uddannelsesinstitutioner, butikker og offentlige steder. I løbet af kun få dage satte de en stopper for det liv, vi havde taget for givet. Selvfølgelig er der mennesker, der er hårdere ramt af krisen end os her i grænselandet. Tænk på menneskerne i Moria-lejren på Lesbos. 20.000 mennesker, der, proppet sammen under katastrofale forhold, håber på, at virusset ikke bryder ud. Eller menneskerne i Ecuador, som vågner om morgenen og alligevel befinder sig i det værste mareridt de nogen sinde har oplevet.
Jeg tror vi alle burde være utrolig taknemmelig for, at antallet af smittede ikke er særlig højt i grænselandet og at vi har mulighed for at bekæmpe virusset på en fornuftig og professionel måde. Selvfølgelig lider også vi under situationen, men sammenlignet med menneskerne på Lesbos, i Ecuador eller i de mange andre lande, som er hårdt ramt af coronakrisen, har vi det SÅ godt.
Alligevel vil jeg gerne skrive om, hvordan jeg oplever grænselandet i disse hårde tider.
Det er 2020. Genforeningens år. Det år, hvor mindretallene på begge sider fejrer deres 100 års beståen. I slutningen af 2019 sagde jeg til min familie, at "2020 bliver det bedste år i mit liv. Jeg fejrer det fra den 1.januar til den 31.december." At det bliver det bedste år i mit liv, er urealistisk på dette tidspunkt, men jeg har alligevel længe tænkt over, hvordan vi grænselandsbeboere burde håndtere den aktuelle situation.
Lørdag d.14. marts klokken 12 blev den dansk/tyske grænse lukket.

Menneskernes helbred og udbredelsen af virusset har øverste prioritet, men alligevel havde grænselukningen en bitter bismag. En lukket grænse i et grænseland, som blev nomineret til UNESCO's liste over immateriel kulturarv. Det er kontroversielt.
Jeg krydser selv grænsen hver eneste dag og hader følelsen af at skulle bevise, at jeg rent faktisk må rejse ind i Danmark. Jeg stammer fra en generation, som aldrig har oplevet at stå i kø ved en europæisk grænseovergang, fordi folk, som ikke må rejse ind i landet, skal sorteres fra. Virkningen af en grænselukning er et meget diskuteret emne og i sidste ende er det kun ren spekulation, men hvis samfundet i både Danmark og Slesvig-Holsten langsomt åbnes op igen, så skal dette også ske med grænsen.
I krisetider ser man, hvem der virkelig holder sammen og jeg nægter at tro på, at harmonien og det gode samarbejde i det dansk-tyske grænseland kun kommer til udtryk i de gode tider. Det er nu vi skal vise, at vi holder sammen og at der er mere end kun historien, der forbinder os. SSW og SP viser med deres plan om en kontrolleret genåbning af grænsen, at vi også i krisetider holder sammen og overvinder grænser, selvom de i disse tider er mere synlige end nogensinde før.
Det er blevet til et lidt anderledes 2020 end vi alle havde regnet med. Årsmøde er blevet aflyst, mindretalsforeninger kæmper for deres overlevelse og grænsen bliver ikke kun markeret af et vildsvinehegn, men også af lukkede grænseovergange og grænsekontrol.
Men jeg ved, at vi efter 100 års mindretalshistorie med op- og nedture også overvinder denne svære tid og måske endda udnytter situationen til at skabe noget nyt. Lad os på trods af situationen huske, hvad 2020 betyder for grænselandet, men især mindretallene, og lad os stå sammen hver for sig.
Bedste hilsner
Maylis

Deutsche Zusammenfassung:

Das Grenzland in Zeiten von Corona

Bald ist es 6 Wochen her, dass Dänemark und Schleswig-Holstein Bildungseinrichtungen, Geschäfte und öffentliche Orte geschlossen und somit in wenigen Tagen unser ganzes Leben verändert haben. Wir im deutsch-dänischen Grenzland haben es gut, wenn man nach Moria oder nach Ecuador guckt, wo die Lage aussichtslos zu sein scheint. Auch wenn wir dankbar dafür sein müssen, dass es uns hier im Grenzland verhältnismäßig gut geht und wir mit wenigen Fallzahlen zu kämpfen haben, leiden auch wir unter der aktuellen Situation.
Es ist 2020. Das Jahr der Wiedervereinigung. Das Jahr, indem die Minderheiten ihr 100-jähriges Bestehen feiern. Daher trifft es uns umso härter, dass Veranstaltungen wie „Årsmøde" abgesagt werden und die Grenze wieder zu ist. Für ein Grenzland, dass für das UNESCO Weltkulturerbe nominiert wurde, ist diese Entscheidung kontroversiell. In Krisenzeiten sieht man, wer wirklich zusammenhält und das sollten auch die Bewohner des

Grenzlandes tun. Daher ist der vom SSW und SP ausgearbeitete Plan zur kontrollierten Öffnung der Grenze ein klarer Schritt in die richtige Richtung und der Beweis dafür, dass Grenzen auch in Krisenzeiten überwunden werden können, auch wenn sie sichtbarer den je sind. 2020 ist anders als wir es uns erhofft haben aber wir dürfen trotzdem nicht vergessen, was dieses Jahr für das Grenzland und die Minderheiten bedeutet. Wir werden auch diese Zeit zusammen durchstehen und vielleicht sogar etwas Neues schaffen. Weil wir zusammen halten mit Abstand.
Beste Grüße
Maylis Roßberg

Teil zwei unseres „Corona-Blog" ist geschrieben von SSWU Mitglied Joscha Slowik aus Kiel. Er stellt in seinem Eintrag fest, dass Studierende in der Berichterstattung über besonders hart betroffene durch das Corona-Virus, nur selten bis gar nicht vorkommen. Warum er das für falsch hält und wie es ihm als Student selbst ergeht, hat er aufgeschrieben.

Studierende in der Corona-Krise

Längst hat das Virus Einzug in unseren Alltag gefunden und bestimmt weite Teile unseres Handelns. Reduzierte Kontakte und viel Zeit in den eigenen vier Wänden werden weitestgehend hingenommen und bestmöglich umgesetzt. Inzwischen ist es auch jedem bewusst, dass die Pandemie enorme Auswirkungen auf Millionen von Bürgerinnen und Bürgern hat, sei es auf finanzielle, mentale oder eine andere Art und Weise. In diesem Eintrag möchte ich jedoch speziell auf die Situation von all den Studierenden eingehen, die ihren Lebensunterhalt durch Werkstudentenjobs und Nebenjobs finanzieren.
Studierende werden heutzutage viel unterstützt. Wir bekommen Vergünstigungen z.B im Kino oder bei vielen anderen Kulturangeboten, wir können mit dem Semesterticket unser ganzes Bundesland entdecken und noch einiges mehr. Nichtsdestotrotz ist das Studentendasein kein Garant für einen gesicherten Lebensstandard, bei dem sich neben dem Studium auf die faule Haut gelegt werden kann. Eine Vielzahl von Studierenden finanziert sich neben dem Beziehen von Bafög oder auch in voller Gänze den Lebensunterhalt durch Neben- beziehungsweise Werkstudentenjobs. Und gerade jetzt in der Coronakrise und den dadurch eingeführten weitreichenden Beschränkungen, hat das zu einem großen Problem geführt. Da die Mehrheit bei solchen Jobs nicht in die Arbeitslosenkasse zahlt, haben

sie keinen Anspruch auf Kurzarbeitergeld. In meinem Fall habe ich etwas Glück gehabt und konnte zusammen mit meinem Arbeitgeber und meinen Kollegen ein Konzept entwerfen, wie ich trotzdem auf meine Stunden kommen kann und so Geld verdiene. Auch wenn das Konzept nicht sofort greifen konnte, habe ich dadurch noch größere finanzielle Probleme gut abfedern können. Aber ich kenne auch viele, die schlichtweg ihren Job verloren haben und sich im Supermarkt oder als Erntehelfer beworben haben, um die finanziellen Schwierigkeiten auffangen zu können. Aber natürlich sind auch da die Kapazitäten schnell erschöpft und so gibt es aktuell viele Studierende die finanziell schon stark geschädigt und erheblich abhängig von den nächsten Entwicklungen sind. Ich fand es insgesamt etwas unglücklich, dass die Studierenden in all den Diskussionen und staatlichen Hilfspaketen nicht bis wenig berücksichtigt wurden. Mit den neuesten Beschlüssen, allen voran, dass kleinere Geschäfte wieder unter Auflagen ab dem 20. April öffnen dürfen, hoffe ich, dass viele Studierende zurück in ihren Job können. Für alle anderen hoffe ich, dass der Bund und die Länder vernünftige und schnelle Lösungen finden werden, denn das finanzielle Loch ist jetzt da und muss geschlossen werden.
Viele Grüße und bleibt gesund,
Joscha.

Dansk sammenfatning
I det andet afsnit af vores "Corona-Blog" er det Joscha Slowik, SSWU-medlem fra Kiel, der skriver om situationen for studerende pga. Krisen.

Studerende i Corona-krisen
Efterhånden har vi alle sammen vænnet os til den aktuelle krise og dens konsekvenser. Vi er alle nødt til at isolere os bedst muligt, og samtidig er der rigtig mange der er syge eller hårdt ramt af de nye regler.
Jeg vil gerne komme ind på situationen for de studerende, der i dagligdagen arbejder ved siden af i fx restauranter eller butikker. Ikke alle studerende i Tyskland får en understøttelse fra staten, så mange er afhængige af at kunne arbejde ved siden af deres studie. Mange af dem har nu mistet deres job. Jeg har været så heldig at jeg sammen med min chef og kollegaer har udviklet et nyt koncept, der sikrer at jeg stadigvæk kan arbejde videre. Men jeg kender også en del, der har mistet deres job og uden statslig understøttelse er under alvorligt pres. De er afhængige af deres forældre, eller bliver nødt til at finde et nyt job hurtigst muligt. Derfor har jeg været meget overrasket over, at lige præcis den gruppe næsten slet ikke blev nævnt i diskussionerne om de særligt ramte. De har heller ikke fået en understøttelse fra staten. Jeg håber at de nye beslutninger fra den 20.04.2020 og især den delvise åbning af butikker betyder, at en del kan komme tilbage på arbejdet. De der ikke kan det, burde endelig understøttes af staten.
Hilsen,
Joscha.

1. del: SSWUs formand, Christopher Andresen (10.04.2020)

Vi er godt og vel en måned inde i "Corona-krisen", og størstedelen af os har skruet helt ned for alle sociale kontakter uden for familien. Næsten alle offentlige institutioner holder lukket, arbejdet foregår i "home-office" og den dansk-tyske grænse er – i et usandsynligt, ja nærmest hollywood lignende scenarie – bevogtet på begge sider. Det gør selvfølgelig specielt ondt på os i mindretallet. Men når det er sagt, så er alle disse tiltag fra politisk side vigtige og rigtige.

Også for os som politisk parti betyder krisen, at vi ikke kan fortsætte arbejdet, som vi plejer: Møder er aflyst, debatter er sat på pause og der er brug for nye formater.
Hvordan vi oplever denne tid, og hvad det betyder for os personligt, vil vi prøve at skrive noget om i vores "Corona-blog", som fra nu af udkommer hver fredag. For de interesserede vil det med andre ord være muligt at læse noget fra landsstyrelsens medlemmer, venner eller bekendte, der vælger et emne, de vil nedskrive nogle ord til jer om.
Den første i rækken er det i dag vores landsformand, Christopher Andresen, der skriver om politisk arbejde i disse krisetider og hvad SSWU skal gøre anderledes i forhold til den almindelige hverdag.

Politisk arbejde i Corona-krisen
Inden jeg har sat mig ned og skrevet følgende "blogindlæg", har jeg ikke nødvendigvis startet mine tanker hos os i SSWU. Jeg startede meget mere bredt, for når vi alle sammen skal være "sammen – hver for sig", så har alle partier – ungdoms- eller "store" – de samme udfordringer.
Jeg kom i mine overvejelser altid tilbage til én stor forskel, som jeg har bidt mærke i i løbet af den sidste måned: Den politiske hverdag giver normalt ikke specielt meget plads til de helt store politiske spørgsmål. Som politisk parti plejer man at spille med på utrolig mange baner, og deltage i debatter og møder: tilskud til idrætsanlæg her, fredninger af områder der, lyskryds ja, eller nej? Det kan derfor for politikere – om på by-, kommune-, lands- eller forbundsplan – være svært at se udover de emner, der lige netop i øjeblikket ser ud til at være del af den dominerende diskurs.
Det er vel også naturligt i et repræsentativt demokrati – for politikere skal ideelt varetage borgernes interesser, hvormed den politiske debat tager afsæt i borgernes interesser.

Det er anderledes i dag: Ganske vist sidder forbunds- og landspolitikerne og knokler de fleste af døgnets timer for at få os igennem denne krise så godt som overhovedet muligt. Men den politiske dagsorden er skrumpet sammen til ét emne: Krisen og hvad vi gør med den nu og i umiddelbar fremtid. Det

giver dog også rum til, at andre i et stille sekund – en tænkepause om man vil – kan fordybe sig i andre tanker.
Jeg selv har været optaget af, at samarbejdet inden for EU klart bør forbedres. Det viser denne krise, som man ikke kan stemme sig ud af. I en krise, der rammer hele Europa, kræver det fælles løsninger - solidariske løsninger. Inden vi blev konfronteret med Corona spørgsmålet, har mere, eller mindre europæisk samarbejde været et spørgsmål om smag: Er EU's indgriben i "national autonomi" samarbejdet værd, eller er det ikke? Corona-krisen, og de billeder vi ser fra hele verden, gør EU og samarbejdet ikke længere til et smagsspørgsmål, men til et spørgsmål om liv og død. Med disse tanker i baghovedet mener jeg, at vi efter krisen, mere end nogensinde før, bør yde en indsats for, at den Europæiske Union styrkes, så den kan fungere som vores allesammens fælles projekt, som vi i krisetider kan stole på.

Apropos noget vi kan stole på: Vi ser i disse tider, at hele vores sundhedssystem på meget kort tid kan blive meget udfordret. Det er ikke mindst et resultat af den stigende privatisering, der har domineret sundhedsvæsenets budgetter i de sidste år. Alligevel står vi som samfund tilbage og forventer, at dem, der er ansat i hospitalerne, alderdomshjemmene – hele sundhedssystemet fungerer i en krise som denne. Og det gør det. Det gør det selvom de ansatte mangler kollegaer, ikke får den løn, de fortjener, og ovenikøbet skal generere profit.
Det mener jeg er en indsats, der fortjener mere end sang og klapsalver fra altaner: Derfor mener jeg også, at dem, der lige nu ikke haster fra møde til møde, aktivt bør tage debatten op, og ændre tilgangen til sundhedsvæsenet - de manglende kollegaer kommer hverken til at blive ansat af sig selv, ej heller vil lønnen forbedres uden aktive politiske tiltag.

Det er vigtigt at føre de diskussioner nu, fordi der, når krisen er overstået, er risiko for, at hverdagen igen tager overhånd, og emnet igen begraves under en kæmpe bunke af andre møder og debatter. Politikere kan lige nu endda slå to fluer med et smæk: Diskussion af koncepter, der reelt løser sundhedssystemets problemer, er for det første deres opgave, idet de tager den aktuelle diskurs alvorligt. Og for det andet kan de bruge deres "tænkepauser" til at gøre en forskel til fordel for samfundet, og ikke mindst de ansatte sundhedsvæsenet.
Problemet er ikke noget nyt under solen, det har været der i alt for lang tid – det kan alle og enhver i hvert fald senest nu se.

Jeg kan i denne blog ikke gøre meget andet end at dele min holdning – jeg mener endda en populær holdning, Derfor vil vi som SSWU og jeg som deres formand selvfølgelig også prøve at tage ansvar og fremme debatten, så mine ord ikke kun forbliver populært "bla bla", men reelt omsættes til handlinger og politiske tiltag.
Men hvordan gør vi så det, når vi foreløbigt ikke kan mødes? Det kræver lige

nu nye formater: Et af dem er at ses online. Online-møder er noget, vi er startet med, og ærligt talt, er det noget, jeg skal vænne mig til. Men det er vores opgave som ungdomsparti at vise, hvordan et parti kan arbejde digitalt. Mulighederne er mange, og med lidt tid og en god struktur kan politisk arbejde også foregå digitalt, så vi kan få gang i de nødvendige skridt.
Det bliver en spændende og udfordrende tid og jeg er sikker på, at vi som fællesskab vil gøre det bedst mulige ud af det. Alligevel så glæder jeg mig rigtig meget at komme tilbage til hverdagen og møde alle mine venner, og selvfølgelig at gå til SSW-møder.

De bedste hilsener,
Christopher Andresen.

Deutsche Zusammenfassung:
Politische Arbeit in Zeiten von Corona
Im Vergleich mit unserem normalen Alltag als politische Partei, hat sich durch die Corona-krise einiges geändert. Wir müssen uns nicht möglichst schnell zu allen möglichen Themen äußern, sondern haben jetzt die Möglichkeit, auch die größeren Themen zu diskutieren. Welche Themen das sein könnten, zeigt uns die Corona-krise auch sehr gut. Die europäische Zusammenarbeit funktioniert nicht so wie man sich das vorstellt und unser Gesundheitssystem zeigt massive Herausforderungen auf. Deshalb sollten wir auch in Zeiten von Corona politisch aktiv sein und genau diese Themen ansprechen und diskutieren. Nach der Krise werden wir alle schnell in unseren Alltag zurückkehren und haben dann keine Zeit mehr dafür. Um jetzt politisch aktiv sein zu können, muss jedoch die ganze Parteiarbeit digitalisiert werden. Das ist auch für uns als Jugendpartei ungewohnt, jedoch müssen wir zeigen wie das geht und auch so langfristig unsere Arbeit verbessern. Es wird deshalb eine spannende und herausfordernde Zeit, auch wenn ich mich natürlich jetzt schon drauf freue wieder in meinen Alltag zurückzukehren und vor allem auch wieder Leute treffen zu können.